de véuret en trïomfal lloch,
com també qui't mercadeja
y per odi ó per enveja
de corchs en ton pit fa foch.
Quína será al món la rassa
que no t'admira y abrassa
ab germanó y goig etern?
Prou será qui vol que mórias,
prou será qui vol tas glórias
soterradas al infern.
Cel del cor, terra volguda,
no temis si estás vensuda
per la vilesa d'un jou,
que mentres tu donguis vidas
d'alenadas encongidas,
un temps deixondirán prou.
Dolsa patria, patria meva,
sent lluny t'anyoro sens treva
com la llibertat l'esclau;
cuánt sofreixo al no mirarte
per gaudirme y contemplarte,
mantellat per ton cel blau!

Passan 'rant d'espigas bellas
xalabradas aurenellas
que ab sos crits mostran somrís,
si pogués com hi aniría,
mes no cerclant volaría
per curarm' d'anyoradís;
com fantasía cantayre,
volaría enlayre, enlayre,
fins las etéreas regions
traspassaría ab fermesa,
per poguer d'aytal altesa
véuret hermosa en el fons;
y allí recordant tas ditxas,
planyería las desditxas
que't deixan núa ab esglay,
menyspreuhant qui t'abomina
y aclamante l'heroína
comtal, per l'inmens espay;
y m'estimbaría ab forsa,
com la pedra al ayre escorsa
cuan de la fona ha sortit,
per poguer vení á besarte,
ja qu'are no puch mirarte
y'm té la tristó arraulit.
Dolsa patria, patria meva,
sent lluny t'anyoro sens treva
morintme de desconsol,
y mos ulls cércan 'hont nía
flagellats per l'agonía,
ton esclat brillant del sol.

FLORENCI CORNET COLOMER.

El PREMI III, consistent en 200 pessetas, fou concedit á las dugas novelas: *El pas de la mort*, d'en Rafel Nogueras Oller, y *L'apóstol*, d'en Manel Folch y Torres. L'únich accéssit correspongué á la noveleta *La somera de la Rosa*, d'en Joseph M.ª Pallés.

El PREMI IV, l'obtingué en Antón E. Ferraút, ab un estudi en prosa sobre la invenció del rellotge, titulat *Quelcóm d'historia*.

El PREMI V, consistent en una ploma de plata, s'adjudicá al dramet en un acte *La cabellera*, d'en Pere Colomer Fors (de Sant Feliu de Guixols), á qui correspongué igualment l'accéssit únich per un altre dramet titulat *Criéu corbs...*

Premi VI.

A la Caritat.

Amor meva.

Caritat, tot mon bé, ma dolsa aymía
que'm tens robats el cor y l'esperit
y per quí mon cervell, frisós, somía,
pressentint la dolsor del Infinit.

Caritat, forsa mágica y potenta,
de vigorós alé y fornit tirat:
tu ets la sava de vida que m'alenta
y'm fa bátrer el cor adalerat.

Tu, la gentil donzella presurosa,
que vetllas del dolor en el capsal,
tu, l'ángel del amor, la tendre rosa,
qu'enflayra l'humit baf del hospital.

Tu, la coloma de nevadas alas,
que reculls y guareixes als guerrers
sens témer la metralla ni las balas,
y al cel envías sos dictats postrers.

Tu, l'ardida, que passas la apestada
porta del casalot, com raig de sol,
é hi portas, carinyosa, enriallada,
tot un doll d'esperansas y consol.

Tu, la que resignada y somrisenta,
caus com la tendre flor del atmetller...
y ton heroich recort ningú l'esmenta,
ni ta bravesa, ni ton gran valguer!

Tu, la mare dels hórfans carinyosa,
dels desvalguts aculliment y estel;
tu, la mestra de parla melodiosa,
llum de santa oració, bresca de mel.

Tu, la mes noble, de noblesa augusta;
tu, la més gran, en aquest món petit;
tu, la fita posada á mida justa
entre l'humá *no res* y l'Infinit;

Tu ets mon únich consol, la sola empenta
que m'aixeca, caygut per el dolor,
la més preciosa sava que'm sostenta
y'm fa cremá'l cervell y batre'l cor!

Per tu aixeco al Senyor, la vista humida,
demanantli que'm servi ton recort.



R. Folch y Capdevila.
Accéssit.



Mossén Jacinto Verdaguer.
Premi.



Miquel Argimon.
Accéssit.

¡Que si t'he aymada santament en vida,
puga també, mon ánima agrahida,
gostarte en dolsa pau, després de mort!

Joan Ribas Carreras.

Blanes, 1901.

Premi VII.

Les alades de la Creu.

Del Montseny en la cima, dessota la Creu santa,
d'alades bellugueja un formiguer.
¿D'ahón venen aquexes estranyes pelegrines?
¿Qué hi venen á cercar ací á la Creu?

Venen de totes bandes, del pla y de la montanya,
de vora mar, del Pirineu altíu:
ne portan tots los ayres, á axams lo vent de Roses,
á térboles ruxades los garbins.

Quan l'endemá de náxer, vora son niu de terra
sentírense unes ales en son dors,
les estengueren llestes, y món enllá volaren,
y món enllá sense posarse en lloch.

Sense dar á les obres del home una mirada,
per l'aspresa dexaren lo jardí,
los ordis y les xexes, los fruyterars y vinyes
per uns brinets de molsa d'aquell cim.

Com ánimes devotes cumplint una promesa
zumzumejan allí una oració,
y de la Creu s'enfilan per lo brancatge altívol,
voltantla tot lo día á voliors.

Efímeres romeues d'un místich romiatge,
venen ací de la pregona vall.
¿Veuen les serp del odi que'ls homes hi congrían?
¿Tenen també neguits y desenganys?

Alçades de la gleva pe'l vent del ascetisme
dexan la terra per volar al cel;
de tot lo rebombori del món ¿qué se'ls ne dona?
d'una formiga no mereix l'adeu.

Mes ¿quín imán les crida y atráu á aquella altura?
¿Conexen d'aquell arbre les virtuts?
¿Incapasses de veure sa Fruyta de misteri,
senten potser son regalat perfúm?

¿En aquell cap de serra desert y solitari
suplexen tal vegada al home ingrat,
qui de la Creu s'oblida y esmaperdut s'allunya,
dexantla sola en son Calvari amarch?

Qué sola está y qué trista! Miraula allí entre'ls núvols,
á mercé de la pluja y del mal temps.
¿No pujarém nosaltres á ferli companyía?
¿No plorarém al seu voltant també?

Companys, exes formigues alades nos ensenyan;
la terra es tota plena de pecat;
fugím á la montanya, pujém á l'alta cima,
hon de tants crims no sentirém lo baf.

Cridantnos á sos braços los alçará gelosa
la lúbrica sirena d'aquest món,
en una má lo beyre y un ram de flors á l'altre:
no'ns hi girém com la muller de Lot.

¡No'ns hi girém! D'aquexes alades en seguici
sortimnos del fangueig de la ciutat;
déxem la vall polsosa que enterboleix la vista,
pujém de nostra terra al campanar.

Ab los estesos braços la Creu allá'ns espera;
postremnos á ses plantes, penedits,
á la ombra d'aquell arbre que'ns ha donat la vida,
á viure com l'alada ó á morir.

Jacinto Verdaguer, Pbre.